

Łódź, dn. 18 września 2025 r.

Dr hab. Adrianna Szczerba, prof. UŁ

Uniwersytet Łódzki

Wydział Filozoficzno – Historyczny

Instytut Archeologii

Recenzja osiągnięć naukowych stanowiących podstawę postępowania habilitacyjnego a także całokształtu dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr. Marzeny Woźny

Podstawa sporządzenia recenzji:

Formalną podstawą sporządzenia recenzji jest pismo Rady Doskonałości Naukowej z dn. 8 kwietnia 2025 r. informujące o wyznaczeniu składu komisji habilitacyjnej dr Marzenie Woźny w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie archeologii oraz pismo Rady Naukowej Instytutu Archeologii PAN informujące o powołaniu mnie, uchwałą z dn. 26 czerwca 2025 r. na recenzenta w w/w postępowaniu. Opinię sporządziłem w oparciu o materiały udostępnione mi w formie elektronicznej 9 lipca br. oraz art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* [Dz. U. 2024 poz. 1571], określający warunki, jakie musi spełnić Kandydatka, żeby został Jej przyznany stopień doktora habilitowanego.

Z przedstawionej dokumentacji nie wynika, aby Kandydatka ubiegała się uprzednio o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Przedstawienie podstawowych informacji o Kandydatce

Pani dr Marzena Woźny jest absolwentką historii Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie w 2001 roku uzyskała tytuł magistra w specjalizacji archiwistyka. W 2010 roku ukończyła studia podyplomowe z muzealnictwa, a w 2015 roku uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie archeologii, nadany uchwałą Rady Naukowej Instytutu Archeologii i Etnologii PAN w Warszawie. Podstawą nadania tego stopnia była rozprawa pt. „*Włodzimierz Demetrykiewicz (1859–1937) – prehistoryk z przełomu epok*”, przygotowana pod kierunkiem prof. dr. hab. Jacka Lecha i obroniona z wyróżnieniem.

Od 2003 roku jest zawodowo związana z Muzeum Archeologicznym w Krakowie, gdzie przeszła kolejne etapy kariery – od archiwisty, przez adiunkta i kustosza, aż po kustosza dyplomowanego i kierownika Archiwum.

Sylwetkę naukową Kandydatki przedstawię w następującej kolejności: najpierw omówię ogólnie osiągnięcia naukowe zwracając uwagę na rozwój naukowy i kierunki badań, a następnie osiągnięcia naukowe stanowiące podstawę postępowania habilitacyjnego. Omówię także pozostałą aktywność naukową, dydaktyczną i organizacyjną Kandydatki.

Dorobek naukowy

1. Ogólna charakterystyka i ocena dorobku naukowego

Dorobek publikacyjny Pani dr Marzeny Woźny jest obszerny i zróżnicowany pod względem formy. Obejmuje pięć monografii – trzy autorskie (w tym książkę podoktorską z 2018 r. oraz rozprawę habilitacyjną z 2025 r.) oraz dwie współautorskie, z których jedna ukazała się jeszcze przed uzyskaniem stopnia doktora. Ponadto Kandydatka jest autorką czterdziestu rozdziałów w monografiach zbiorowych (w tym dziewięciu w języku angielskim) oraz trzydziestu artykułów naukowych (trzech opublikowanych w języku angielskim). Zauważalna jest wyraźna różnica pomiędzy okresem przed i po uzyskaniu stopnia doktora: przed doktoratem Kandydatka opublikowała jedną książkę, jeden rozdział oraz osiemnaście artykułów, natomiast po doktoracie – cztery monografie, trzydzieści sześć rozdziałów i szesnaście artykułów. Dane te jednoznacznie wskazują na intensyfikację aktywności publikacyjnej w ostatnich latach. W odniesieniu do publikacji współautorskich nie zostały przedstawione informacje pozwalające określić indywidualny wkład Kandydatki.

Z kolei wśród artykułów największą część Jej dorobku stanowią teksty opublikowane w krakowskich periodykach naukowych, takich jak *Materiały Archeologiczne* (wydawane przez Muzeum Archeologiczne w Krakowie), *Rocznik Krakowski* (ukazujący się od 1898 roku), *Rocznik Polskiej Akademii Umiejętności* oraz *Recherches Archéologiques* (wydawany przez Instytut Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego). Równolegle, w ostatnich latach Kandydatka regularnie publikowała w najlepszych krajowych czasopismach archeologicznych: *Przeglądzie Archeologicznym*, *Sprawozdaniach Archeologicznych*, *Archeologii Polski*, *Archaeologia Polona* oraz *Światowicie*. Dorobek Kandydatki w zakresie artykułów obejmuje również teksty: w *Kwartalniku Historii Nauki i Techniki* (1 artykuł) – najstarszym polskim

AS

czasopiśmie poświęconym dziejom nauki – oraz w czasopismach zagranicznych (Czechy, Ukraina, Belgia), w sumie 4 artykuły.

Pod względem punktacji ministerialnej należy zauważyć, że ponadto połowę dorobku Kandydatki stanowią rozdziały w monografiach wieloautorskich, które w obowiązującym systemie parametrycznym oceniane są nisko. Wśród czasopism dominują *Materiały Archeologiczne*, nieujęte w wykazie czasopism punktowanych. Kandydatka może jednak pochwalić się także artykułami opublikowanymi w periodykach znajdujących się na ministerialnych listach, w tym w dobrze i bardzo dobrze punktowanych – na poziomie 70 i 100 punktów. Jej dorobek jest częściowo indeksowany w bazie Scopus (osiem czasopism). Według danych zawartych w autoreferacie liczba cytowań wynosi 85, w tym 27 autocytowań, natomiast indeks Hirscha kształtuje się na poziomie 7. Wartości te można uznać za przyzwoite w polskich realiach dyscypliny.

Analiza tematyczna dorobku wskazuje na konsekwentne ukierunkowanie badań na historię archeologii polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem Krakowa jako wiodącego ośrodka archeologicznego w II połowie XIX wieku. Począwszy od dysertacji doktorskiej poświęconej Włodzimierzowi Demetrykiewiczowi (1859-1937), Kandydatki rozwija studia nad krakowskimi instytucjami naukowymi (Towarzystwo Naukowe Krakowskie, Akademia Umiejętności, Uniwersytet Jagielloński i jego Gabinet Archeologiczny, Grono Konserwatorów Zabytków Galicji Zachodniej), środowiskiem badaczy oraz ich rolą w kształtowaniu ochrony zabytków i badań regionalnych od XIX do połowy XX wieku. Ważne miejsce w Jej aktywności naukowej zajmują także studia nad historią Muzeum Archeologicznego w Krakowie. Zainteresowanie Kandydatki tą tematyką jest w pełni uzasadnione, zważywszy na jej długoletnią współpracę z muzeum i wyjątkowe znaczenie tej instytucji w dziejach polskiej archeologii (najstarsze polskie muzeum archeologiczne, dysponujące bogatym zasobem archiwaliów dokumentujących działalność polskich archeologów w XIX wiek).

Charakteryzując dotychczasową drogę naukową Kandydatki, należy także wskazać na Jej uczestnictwo w projekcie badawczym *Archiwa wizualne dziedzictwa kulturowego (1801–1927)* (NPRH, 2017–2023), którego efektem stała się nagradzana monografia *Porządek dziedzictwa w XIX wieku. Polskie pojęcia i wyobrażenia*. Z autoreferatu wynika również, że zebrane w ramach projektu doświadczenia i materiały archiwalne stanowiły istotne zaplecze dla rozprawy habilitacyjnej *Archeologia krakowska w latach 1815–1918*.

Podsumowując, dorobek publikacyjny Kandydatki oceniam pozytywnie, zarówno pod względem ilości, jak i jakości. Stanowi świadectwo systematycznego rozwoju po doktoracie oraz zdolności do prowadzenia badań indywidualnych i zespołowych. Cała aktywność badawcza Kandydatki koncentruje się wokół jednej problematyki, co nie jest jednak zarzutem – przeciwnie, konsekwencja ta znalazła finał w opracowaniu nowej syntezy dziejów archeologii krakowskiej w XIX i na początku XX wieku (*Archeologia krakowska w latach 1815-1918*), będącej też zwieńczeniem dotychczasowej refleksji i praktyki Pani dr Marzeny Woźny.

2. Ocena głównych osiągnięć naukowych, stanowiących podstawę postępowania habilitacyjnego.

Jako osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscyplin archeologia Kandydatka przedstawiła: **monografię pt. *Archeologia krakowska w latach 1815–1918*** (wyd. 2025, Muzeum Archeologiczne w Krakowie i Polska Akademia Umiejętności), której dopełnieniem jest **cykl publikacji** pod wspólnym tytułem „*Działalność naukowa wybranych archeologów polskich i ich wkład w rozwój dyscypliny w XIX i XX wieku*”, obejmujący 16 tekstów, opublikowanych na przestrzeni ostatnich kilkunastu lat.

Monografia, przedstawiona jako osiągnięcie nr 1, liczy 476 stron i zawiera 154 ilustracje. Ukazuje etapy kształtowania się krakowskiego ośrodka archeologicznego w latach 1815–1918 w kontekście przemian politycznych oraz jego roli w badaniach nad pradziejami Galicji i innych ziem polskich. W dotychczasowej literaturze przedmiotu zagadnienie to było omawiane fragmentarycznie — m.in. w syntetycznych ujęciach historii polskiej archeologii (J. Kostrzewski, A. Abramowicz). Najbliższy zakresem i charakterem pozostaje *Zarys historii badań archeologicznych w Małopolsce* (1967) Stefana Noska — opracowanie powstałe pod koniec życia autora. Stefan Nosek, świadomy ograniczeń wynikających zarówno z ówczesnego stanu badań, jak i własnej sytuacji zdrowotnej, przedstawił jedynie szkicową wersję w/w problematyki, podkreślając potrzebę przeprowadzenia pogłębionych badań archiwalnych. Właśnie tę lukę wypełnia rozprawa habilitacyjna Pani dr Marzeny Woźny. Odwołując się do szerokiego spektrum źródeł — zarówno drukowanych, jak i archiwalnych — Kandydatka rekonstruuje rozwój krakowskiego środowiska archeologicznego od początków zainteresowań tą dziedziną aż po okres I wojny światowej, zamykający XIX wiek, przy czym każdy z etapów — poza pierwszym — został ukazany w odniesieniu do struktur instytucjonalnych, praktyki badawczej i działalności konserwatorskiej. Bogactwo i szczegółowość zgromadzonego przez Kandydatkę materiału mogłoby przytłoczyć mniej doświadczonego badacza, jednak Pani dr

Marzena Woźny, dysponując bardzo dobrym warsztatem naukowym, potrafiła go uporządkować i zaprezentować w sposób klarowny, logiczny i spójny. Równocześnie należy zwrócić uwagę na przyjęty przez Kandydatkę zakres terytorialny pracy. Kandydatka nie ograniczyła się do Galicji – naturalnego obszaru działalności krakowskiego środowiska w XIX wieku z racji sytuacji politycznej – lecz uwzględniła także inne regiony, w których pracowali krakowscy archeolodzy lub badacze związani z Krakowem poprzez członkostwo w miejscowych instytucjach. Pozwoliło to uzyskać pełniejszy obraz działalności ośrodka krakowskiego i jego znaczenie dla rozwoju archeologii na ziemiach polskich. W pracy zabrakło końcowego podsumowania, które mogłoby stanowić próbę ogólnej refleksji nad wynikami badań. Taki element wzmocniłby siłę interpretacyjną wyводу i dopełniłby przedstawione analizy. Z perspektywy czytelnika naukowego cenne byłoby również uwzględnienie przeglądu stanu badań, co pozwoliłoby osadzić nowe ustalenia w szerszym kontekście historiograficznym i wyraźniej ukazać ich miejsce w dotychczasowej literaturze przedmiotu.

Ważnym zagadnieniem pozostaje kwestia periodyzacji, która w tego rodzaju syntezach pełni funkcję osi porządkującej narrację, umożliwiając uchwycenie kierunków i dynamiki zachodzących przemian. Kandydatka zaproponowała podział rozwoju archeologii krakowskiej na pięć okresów: 1815–1847 (początki), 1848–1871 (czas romantycznego starożytnictwa), 1872–1893 (lata świetności pod egidą Akademii Umiejętności), 1894–1914 (faza profesjonalizacji) oraz 1914–1918 (okres Wielkiej Wojny, zamykającej XIX w.). Podział ten bardzo dobrze porządkuje kolejne rozdziały pracy, lecz wartościowym uzupełnieniem byłoby odniesienie do alternatywnych propozycji periodyzacyjnych, zwłaszcza koncepcji Stefana Noska zawartej w *Zarysie historii badań archeologicznych w Małopolsce* oraz ujęć Józefa Kostrzewskiego i Andrzeja Abramowicza dotyczących ogólnych dziejów polskiej archeologii. Dla przykładu, Stefan Nosek proponował schemat chronologiczny, obejmujący: koniec XVIII i pierwszą połowę XIX wieku, lata 1850–1918, dwudziestolecie międzywojenne oraz okres po II wojnie światowej. Drugi z tych przedziałów (1850–1918) został dodatkowo podzielony na trzy etapy: 1850–1872, związany z działalnością Komitetu Archeologicznego i Oddziału Archeologii i Sztuk Pięknych Towarzystwa Naukowego Krakowskiego; 1873–1893, obejmujący intensywne prace Komisji Archeologicznej i Komisji Antropologicznej Akademii Umiejętności; oraz 1893–1918, charakteryzujący się spowolnieniem badań przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego poziomu merytorycznego. Z kolei, J. Kostrzewski w *Dziejach polskich badań prehistorycznych* (1949) lata 1850 – 1873 określił jako „kładzenie fundamentów”, lata

AS

1873-1894 – jako „walkę o system trzech epok”, a latach 1894-1918 - jako „walkę o samodzielną rolę prehistorii”.

W kontekście omawianych przez Kandydatkę zagadnień istotne jest podkreślenie, że w rozwoju archeologii Galicji ważną rolę – obok Krakowa – odgrywał również Lwów. Tamtejsze środowisko pasjonatów archeologii powołało w 1875 r. Towarzystwo Archeologiczne, równolegle rozwijała się także archeologia uniwersytecka. Interesującym uzupełnieniem monografii mogłaby być analiza relacji między lwowskim a krakowskim ośrodkiem archeologicznym – czy miały one charakter współpracy i wymiany doświadczeń, czy też rozwijały się niezależnie, w oparciu o lokalne tradycje i specyficzne uwarunkowania.

Niezależnie od zgłoszonych uwag i komentarzy, należy podkreślić, że monografia autorstwa Pani dr Marzeny Woźny *Archeologia krakowska w latach 1815–1918* wyróżnia się wysokim poziomem merytorycznym. Autorka w sposób rzetelny dokumentuje fakty, jednocześnie dokonując wnikliwej analizy procesów i uwarunkowań, które kształtowały rozwój krakowskiego ośrodka archeologicznego. Nie mam wątpliwości, że przedstawione osiągnięcie naukowe w postaci wspomnianej monografii stanowi wystarczającą podstawę do nadania Pani dr Marzenie Woźny stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie archeologia. Ponieważ Kandydatka we wniosku habilitacyjnym wskazała dwa osiągnięcia naukowe, przy czym cykl publikacji *„Działalność naukowa wybranych archeologów polskich i ich wkład w rozwój dyscypliny w XIX i XX wieku”* traktowany jest jako jej drugie znaczące osiągnięcie; wobec tego przed wydaniem ostatecznej oceny dorobku należy uwzględnić także to osiągnięcie.

W skład wspomnianego cyklu wchodzi następujące teksty:

1. Woźny M. 2009a. *Działalność Mariana Wawrzeckiego (1863-1943) w świetle listów do Włodzimierza Demetrykiewicza z lat 1900-1911*, „Materiały Archeologiczne” 37, s. 153-175.
2. Woźny M. 2009b. *Starania Włodzimierza Demetrykiewicza o konserwację Kopca Wandy w Mogile pod Krakowem w latach 1908-1914*, „Materiały Archeologiczne” 37, s. 177-186.
3. Woźny M. 2011. *Początki Grona Konserwatorów Galicji Zachodniej w świetle krakowskich materiałów*, „Rocznik Krakowski” 77, s. 77-88.

AS

4. Woźny M. 2013a. *Starania Akademii Umiejętności w Krakowie o przeprowadzenie badań grodziska na Zawodziu w Kaliszu w latach 1903-1922*, „Materiały Archeologiczne” 39, s. 195- 209.
5. Woźny M. 2013b. *W nurcie przemian. Poszukiwanie siedziby dla krakowskiego Muzeum Archeologicznego w latach 1948-1954*, „Rocznik Krakowski” 79: 2013, s. 181-196.
6. Woźny M. 2015. *Tadeusz Reyman (1899-1955) – żołnierz i muzealnik. Ciekawe życie w niespokojnych czasach*, „Materiały Archeologiczne” XL: 2015, s. 255-269.
7. Woźny M. 2017. *Tarnobrzeg–Mielec–Leżajsk–Nisko w poczynaniach krakowskich archeologów przełomu XIX i XX wieku*, [w:] M. Kuraś (red.), *Archeologia Kotliny Sandomierskiej II, Stalowa Wola*, s. 546–563.
8. Woźny M. 2016. *Milenijne badania Gabriela Leńczyka (1885-1977) w Tyńcu*, [w:] B. Chudzińska, M. Wojenka, M. Wołoszyn (red.), *Od Bachorza do Światowita ze Zbrucza. Tworzenie się słowiańskiej Europy w ujęciu archeologicznym, historycznym i językoznawczym. Studia źródłoznawcze dedykowane Profesorowi Michałowi Parczewskiemu w 70-tą rocznicę urodzin*, Kraków-Rzeszów 2016, s. 773–781.
9. Woźny M. 2018b. *Karpackie podróże badawcze Józefa Łepkowskiego*, w: *Górale Babiogórscy w badaniach XIX-wiecznych naukowców i podróżników*, pod. red. K. Słabosz-Palacz, Zawoja 2018, s. 79–92.
10. Woźny M. 2018c. *Towards a common language: the plan to standardise symbols on archaeological maps in 19th-century Europe*, [w:] D. H. Werra and M. Woźny (red.), *Between History and Archaeology. Papers in honour of Jacek Lech*, Archaeopress, Oxford 2018, s. 363–371.
11. Woźny M. 2021. *Leon Kozłowski (1892-1944) – krakowski etap życia naukowca, żołnierza, polityka*, „Przegląd Archeologiczny” 69, s. 243-278.
12. Woźny M. 2022. *Rola Józefa Łepkowskiego w pozyskaniu dla krakowskich instytucji zbiorów Karola Rogawskiego i Bolesława Podczaszyńskiego*, „Kwartalnik Historii Nauki i Techniki” 67/4, s. 79–93.
13. Woźny M. 2024a. *Wawel i początki krakowskiej archeologii*, [w:] A. Nowakowski (red.), *Mój Wawel, Nasz Wawel*, Kraków, Wydawnictwo Universitas, s. 103-114.
14. Woźny M. 2024b. *Józef Łepkowski (1826–1894) i początki polskiej archeologii uniwersyteckiej*, „Archeologia Polski” 69, s. 205–238.
15. Woźny M. 2024c. *The beginnings of Polish archaeological museums in the 19th century*, „Sprawozdania Archeologiczne” 76 (1), 33–52.

AS

16. Woźny M. 2025b. *Gabriela Leńczyka badania grodzisk i miejsc umocnionych*, [w:] J. Górski, M. Woźny (red.), *Krakowskie Muzeum Archeologiczne w latach 1850–2025*, Kraków, s. 213–228.

Problematyka biograficzna stanowi jeden z ważniejszych nurtów badawczych Kandydatki, obecny jest w jej pracy naukowej od samego początku. W latach 2011–2014 przeprowadziła serię rozmów z prof. Janem Machnikiem (1930–2023), których efektem była publikacja wywiadu-rzeki *Między pokoleniami. Z Profesorem Janem Machnikiem rozmawia Marzena Woźny* (wyd. I: 2014; wyd. II, poszerzone: 2018). Jak już wspomniano, rozprawa doktorska Kandydatki dotyczyła postaci Włodzimierza Demetrykiewicza, a jej rozwinięciem stała się monografia *Włodzimierz Demetrykiewicz (1859–1937). Prehistoryk z przełomu wieków* (Kraków 2018), która może stanowić wzór metodyczny dla podobnych opracowań. Do tej postaci Autorka powróciła jeszcze w kilku publikacjach, spośród których – w mojej opinii – szczególne znaczenie ma książka *Pan kolega i ja. Korespondencja między prehistorykami Włodzimierzem Demetrykiewiczem i Józefem Kostrzewskim z lat 1913–1933* (Kraków 2019). Jest to edycja źródłowa, opatrzona krytycznym komentarzem Kandydatki, ukazująca proces kształtowania się archeologii i konserwatorstwa w Polsce okresu międzywojennego oraz kulisy życia naukowego tamtej epoki. Nie jest dla mnie jasne, dlaczego publikacja ta nie została włączona do „cyklu”.

Dobór postaci w badaniach Kandydatki jest konsekwentny i obejmuje zarówno uczonych pochodzących z Krakowa, jak i tych związanych z tym ośrodkiem, takich jak Włodzimierz Demetrykiewicz, Józef Łepkowski, Adam H. Kirkor, Marian Wawrzeniecki, Leon Kozłowski, Gabriel Leńczyk oraz Tadeusz Reyman – bohaterów ocenianego cyklu publikacji. Wybrane wątki ich działalności zostały przedstawione w sposób umożliwiający uchwycenie zarówno indywidualnych osiągnięć naukowych, jak i kontekstu instytucjonalnego oraz organizacyjnego, w którym rozwijała się polska i krakowska archeologia oraz konserwatorstwo. Publikacje te, podobnie jak rozprawa habilitacyjna, wyróżniają się nie tylko solidnym warsztatem badawczym i rzetelnym wykorzystaniem źródeł, lecz także klarownym stylem narracji. Jednocześnie pokazują, że podejmowanie problematyki biograficznej w historii archeologii stanowi fundament badań nad tożsamością dyscypliny.

Wspomniane powyżej osiągnięcie naukowe spełnia podstawowe warunki przypisane rozprawom habilitacyjnym, ponieważ zawiera wyniki własnych badań i stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny archeologia.

AS

Ocena pozostałych osiągnięć naukowych, dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzacyjnych.

Pani dr Marzena Woźny wygłosiła 51 referatów na konferencjach naukowych (w tym 44 po uzyskaniu stopnia doktora), zarówno w kraju, jak i za granicą. Na uwagę zasługuje zwłaszcza jej udział w XVIII, XIX i XX Światowych Kongresach UISPP – *Union Internationale des Sciences Préhistoriques et Protohistoriques* (Paryż 2018, Meknes 2021, Timișoara 2023). Kongresy te, odbywające się co cztery lata, stanowią ważne forum spotkań historyków archeologii z całego świata. Potwierdzeniem jej zaangażowania w międzynarodowe środowisko badaczy tej specjalizacji jest fakt, że Kandydatka pełni funkcję wiceprzewodniczącej Komisji Historii Archeologii UISPP (do Jej zadań należy współpraca z władzami UISPP, organizowanie posiedzeń komisji oraz wydarzeń odbywających się pod jej auspicjami, a także utrzymywanie kontaktów z kandydatami na członków Komisji).

Ponadto Pani dr Marzena Woźny współorganizowała trzy konferencje naukowe w Polsce: seminarium krzemionkowskie, konferencję poświęconą roli muzeów w nowym systemie edukacji oraz międzynarodową konferencję poświęconą historii archeologii.

Kandydatka brała udział jako wykonawca w realizacji dwóch projektów finansowanych w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki – przy opracowywaniu biogramów do *Słownika biograficznego archeologów polskich*, redagowanego przez S. K. Kozłowskiego i K. Szymczaka (Akademia Umiejętności), a także w projekcie „*Archiwa wizualne dziedzictwa kulturowego (1801–1927). Dokumentacja i naukowe opracowanie narodowych, imperialnych, etnicznych, regionalnych syntez ilustracyjnych dziedzictwa kulturowego ziem dawnej Rzeczypospolitej*” (Instytut Sztuki PAN), w ramach którego prowadziła działalność publikacyjną, przygotowując m.in. teksty popularnonaukowe na stronie projektu visualheritage.eu, poświęcone archeologii i instytucjom ją wspierającym w XIX wieku oraz zrealizowana kilka wyjazdów studyjnych, krajowych i zagranicznych.

W ramach wyjazdów badawczych należy wyróżnić kilkutygodniowy staż w National Museum of Archaeology w Valletcie na Malcie (2015).

Ważnym obszarem aktywności Pani dr Marzeny Woźny jest praca redakcyjna. Kandydatka współredagowała obszerny tom anglojęzyczny *Between History and Archaeology. Papers in honour of Jacek Lech* (Oxford 2018) oraz jubileuszową monografię *Krakowskie Muzeum Archeologiczne w latach 1850–2025* (Kraków 2025), a także opracowała redakcyjnie trzy monografie naukowe. Od 2020 r. pełni funkcję zastępcy redaktora naczelnego (Associate

AS

Editor) czasopisma *Archaeologia Polona*, wydawanego przez Instytut Archeologii i Etnologii PAN, indeksowanego w międzynarodowych bazach (Scopus, ERIH PLUS, DOAJ, EBSCO) i punktowanego w polskim systemie ewaluacji. Jako współredaktorka przygotowała trzy tomy tematyczne tego periodyku, *Looking into the Past* (2012/2019), *Archaeology of Post-Medieval Pottery in Poland and Beyond* (2021) oraz *The Lords of Flint* (2022). Od 2020 r. uczestniczyła także w szkoleniach z zakresu funkcjonowania i indeksacji czasopism w bazach międzynarodowych. Od połowy 2024 r. pełni funkcję sekretarza redakcji *Materiałów Archeologicznych* oraz serii *Biblioteka Muzeum Archeologicznego w Krakowie*. Ponadto Pani dr Marzena Woźny aktywnie uczestniczy w procesach recenzyjnych. Recenzowała artykuły dla uznanych czasopism krajowych i międzynarodowych, takich jak *The Bulletin of the History of Archaeology*, *Recherches Archéologiques*, *Kwartalnik Historii Nauki i Techniki*, *Sprawozdania Archeologiczne* czy *Przegląd Archeologiczny*. Była recenzentką w prestiżowym *Oxford Handbook of the History of Archaeology* (Oxford University Press, 2024) oraz przygotowała recenzję wydawniczą monografii naukowej. Tak szeroki zakres pracy redakcyjnej i recenzenckiej świadczy o uznaniu, jakim cieszy się w środowisku naukowym.

Działalność dydaktyczna Kandydatki wynika wprost z charakteru jej zatrudnienia jako archiwisty w Muzeum Archeologicznym w Krakowie i obejmowała opiekę nad studentami odbywającymi praktyki muzealne w Archiwum Muzeum oraz nad stażystami programu Erasmus +. Zatrudnienie w instytucji muzealnej w istotnym stopniu kształtuje również jej aktywność popularyzatorską, organizacyjną oraz członkowską w gremiach naukowych. Kandydatka od wielu lat angażuje się w działalność Stowarzyszenia Muzealników Polskich, pełniąc funkcje w zarządzie i komisjach, uczestniczy w licznych projektach muzealnych i digitalizacyjnych oraz bierze udział w wydarzeniach popularyzujących archeologię, takich jak *Noc Muzeów*, *Dzień Otwartych Drzwi Muzeów Krakowskich* czy *Piknik Archeologiczny*. W Muzeum wygłaszała również prelekcje dla szerokiej publiczności poświęcone historii archeologii. W 2019 roku, wraz z dr Dagmarą H. Werrą i dr. Zbigniewem Kubiątkowskim, przygotowała wystawę „*Zawód archeolog od A do Z*”, eksponowaną w Instytucie Archeologii i Etnologii w Warszawie, a następnie w Muzeum Archeologicznym w Krakowie. Obecnie opracowuje scenariusz stałej ekspozycji poświęconej historii Muzeum Archeologicznego w Krakowie, która zostanie udostępniona po zakończeniu remontu gmachu. Była także autorką wystawy poświęconej fałszerstwom archeologicznym z Doliny Mnikowskiej, prezentowanej w Muzeum Archeologicznym w Krakowie.

AS

Pozostałą aktywność naukową, a także dydaktyczną, popularyzatorską i organizacyjną Kandydatki oceniam wysoko. Pani dr Marzena Woźny jest osobą rozpoznawalną w krajowym środowisku naukowym i jednoznacznie kojarzoną ze swoją specjalnością badawczą.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyżej przedstawione aspekty oceny stwierdzam, że Pani dr Marzena Woźny w pełni spełnia wymogi ustawowe (Ustawa z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* [Dz. U. 2024 poz. 1571]), stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego, w dyscyplinie archeologia. Przedkładam, zatem komisji habilitacyjnej wniosek o dopuszczenie Pani dr Marzenę Woźny do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Adrianna Szczęcha